

770
— let —
Havlíčkův Brod
Tady žije příběh.

Krvavý podpis

Markéta Hejkalová

*povídková adaptace
pověsti O Koudelovi*

Krvavý podpis

Pekařskému mistru Koudelovi se nechtělo spát. Vždyť za chvíli musí už zase vstávat, aby všechno stihl. Zadělat těsto, nechat vykynout, vytvarovat bochníky, dalaňky, uplést housky. Naplnit koláče tvarohem a mákem, a v šest ráno otevřít krám.

Ale teď měl jiné starosti. Kdysi si půjčil velké peníze, aby mohl koupit dům a v něm otevřít pekárnu. Už dávno, ještě před svatbou, a své ženě o půjčce neřekl. Nechtěl jí přidělovat starosti a ani ho nenapadlo, že by dluh nemohl splatit. Je přece šikovný řemeslník a jeho pekárna je v celém Brodě nejoblíbenější. Jenže přesně to se stalo. Dluh měl splatit už za měsíc a peníze se někam rozkutálely.

Vtom se ozvalo bušení. Koudela rychle vstal a šel otevřít. Za dveřmi stál neznámý muž a z očí mu šlehal blesky.

„Prý potřebujete peníze,“ spustil bez okolků.

„Jak to víte?“ zeptal se Koudela překvapeně.

„Mám pro vás návrh. Ty peníze vám dám. Všechny.“

„A co za to?“

„Skoro nic. Jen maličkost. Menší housky.“

„Menší housky?“ Koudela si nebyl jistý, jestli dobře slyšel.

„Přesně tak. Od teď budete pět let péct housky o něco menší, než nařizuje městská rada. A tady mi to podepíšete,“ řekl muž, vytáhl z kapsy ostré plnicí pero, bodl Koudelu do prstu, až mu vystříkla krev, tou krví naplnil pero, dal ho Koudelovi do ruky a položil před něj papír.

Koudelu prst tak bolel, že se nezmohl ani na otázku, co z té divné dohody bude návštěvník mít a proč chce městu takhle škodit. Smlouvu si nepřečetl, rychle podepsal a shrábl peníze, které před něj neznámý vysázal.

Všechno dobře dopadlo. Splatil dluh a začal plést o trošičku menší housky. Zpočátku si toho nikdo ani nevšiml. Peníze se jen hrnuly, Koudelovi se to zalíbilo a chtěl jich pořád víc. Tak se rozhodl, že housky ještě o maličký kousek zmenší, ať se jich prodá co nejvíc.

Ale jednou ráno si malých housek všiml starosta.

„Co to Koudela vymyslel za malé dalaňky?“ podivil se, když seděli se ženou u snídani.

„To jsou přece normální housky, kupuju je každé ráno,“ namítla paní starostová.

Starosta se rozzlobil. Housku zvážili a zjistili, že je skoro dvakrát lehčí, než nařizuje předpis. Zavolal drába a hned se s ním do Koudelovy pekárny vypravil.

„Co mají znamenat ty malé housky?“ udeřil na něj. Mistr Koudela se vykrucoval, že malé nejsou, a i kdyby byly, není na tom nic špatného, když budou lidé jíst méně lepku, budou zdravější a taky štihlí. Starosta jeho výmluvy přešel mávnutím ruky.

„Tohle je první varování!“ řekl přísně. Dráb Koudelu popadl, vsadil do proutěného koše. Ten dovezli k Sázavě, tam zavěsili na hák a milého Koudelu ponořili do řeky. Třásl se zimou, nemohl se nadechnout, voda ho svírala v ledovém krunýři. Až mě vyndají na břeh — jestli tohle mučení přežiju — všechno příznám a budu zase péct normální housky. Ale sotva si to pomyslel, ucítil, jak se mu něco zakouslo do nohy. Že by ho rak sevřel do klepet? Než na to přišel, vytáhl ho na břeh a mazal domů. Těšil se, jak se ohřeje a že mu žena uvaří čaj a silnou slepičí polévku — ale co to? Dům byl prázdný a po ženě ani stopy. Na studených kamnech stál hrnec vody

s oškubanou slepicí bez hlavy, židle byla povalená na zem. Jako by žena odešla ve velkém spěchu. Nebo... jako by ji někdo unesl.

Koudela se převlékl do suchého a vyrazil do města. „Neviděli jste moji ženu?“

vyptával se všude, ale lidé jen vrtěli hlavou. S podvodníkem a šizunkem se nechtěl nikdo bavit. Pátral několik dní. Po ženě ani stopy. Jako by se do země propadla.

Ani netušil, jak je blízko pravdě.

Začal zase péct. Zákazníků měl stále dost, i když housky byly pořád neznatelně menší.

Často chodil přes náměstí, a když došel doprostřed, zdálo se mu, že slyší nějaké divné zvuky. Jako by někdo škrábal o dlažbu. Rozhlédl se, ale kočku ani myši nikde neviděl. Asi se mu to zdálo, pomyslel si, ale druhý den slyšel zvuk znovu, ještě hlasitěji.

A třetí den znovu a čtvrtý taky, a přidalo se k němu ještě něco. Jako by někde plakalo miminko.

Každý v Brodě věděl, že pod náměstím je labyrint chodeb. Vybudovali je už dávno, aby se v nich lidé mohli ukrývat, kdyby město obléhali cizí vojáci. Dnes už do podzemí lidé nechodili, snadno by se v úzkých spletitých chodbách mohli ztratit. Že by se ve městě našel tak krutý člověk, který by pod zemí nechal miminko?

Co když to není miminko! Projelo mu najednou hlavou. Rozběhl se domů, sešel do sklepa a z něj vyrazil do tmavé chodby. Na cestu si svítil loučí — smrkovou větví napuštěnou lojem. Chodba se klikatila, nářek se chvíli přibližoval, chvíli vzdaloval, louč dohořívala a Koudela začal propadat panice, že v podzemí zabloudil.

Ale pak ji najednou uviděl! Svou ženu! Vyhublou a uplakanou. Třásla se zimou a opírala se o zeď tam, kde se chodba ostře lomila. Na dlouhé vítání nebyl čas.

Koudela ženu popadl, přehodil si ji přes rameno a uháněl zpátky. Louč dohořela ve chvíli, kdy se protáhli dvířky do sklepa. Pro tuhle chvíli byli zachráněni. Ale co dál?

Paní Koudelová byla vyhladovělá, vymrzlá a utrápená — ale ne hloupá. Věděla, že muž s blesky v očích se jen tak nevzdá, a vymyslela plán. Koudela ten plán podezíravě poslouchal. Může to vyjít?

Od té chvíle začal péct tak malé housky, aby si toho každý všiml hned na první pohled a aby se v krámě brzo objevil starosta s drábem. Museli to ale zařídit tak, aby tam zároveň se starostou přišel ten muž. Jak to paní Koudelová dokázala, jestli pro něj poslala černého kocoura nebo černou kavku, to Koudela nevěděl, ani po tom nepátral. Sotva se muž s blýskavými očima objevil, popadli ho, na hlavu mu nasadili vysoký bílý pekařský čepce a opásali ho zástěrou. A v příští chvíli už bušil na dveře starosta s drábem.

„Varování mu nestačilo, pořád pekl malé housky, tak teď ho prostě musíme utopit, nic jiného nám nezbyvá,“ řekl starosta a lítostivě se podíval na paní Koudelovou.

„To je jasná věc, do řeky s ním!“ překvapila ho paní Koudelová. Chlap v koši sebou mlel jako zběsilý. Rychle ho naložili na vůz, odvezli k řece a utopili. Nebylo to nic těžkého — voda je pro čerty smrtelná, a tenhle muž nebyl nic jiného než ďábel, proto lidem škodil, kde mohl.

Druhý den se pekař Koudela vypravil za starostou, všechno mu přiznal a slíbil, že už ho ani nenapadne péct malé housky. A aby dokázal, že to myslí vážně, nechal na náměstí postavit kašnu, aby to jeho odvážná a chytrá žena ani nikdo jiný v Brodě neměl daleko pro čistou pitnou vodu.